

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-919/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Željka Kanceljaka iz Marije Gorice, Vodovodna 19, OIB 52819903990, kojeg zastupa odvjetnik Sanja Barbarić iz Oroslavja, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB 87939104217, kojeg zastupa odvjetnik Andreja Šeša iz Zagreba, poradi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave 17. rujna 2026. godine, u nazočnosti tužitelja osobno, opunomoćenika tužitelja i zamjenika opunomoćenika tuženika, dana 30. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništava i bez pravnog učinka odredba točke 7. / Naknade / Ugovora o kreditu broj 781983 kojeg su dana 21.srpnja 2005.godine zaključili tužitelj Željko Kanceljak kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika Volksbank d.d. kao kreditor, a koja glasi:

7.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita:

Jednokratno 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita, minimalno kn 200,00 (kn dvjesto) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj.

7.2. Naknada za rizik nenaplate potraživanja:

Jednokratno 1,00% (slovima: jedanposto) od iznosa kredita, minimalno kn 300,00 (kn dvjesto) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj.

II Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. naknaditi tužitelju Željku Kanceljaku trošak parničnog postupka u iznosu od 886,55 eura s zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2026. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako je pravni prednik tuženika, Volksbank d.d. Zagreb, Varšavska 9, (kasnije Sberbank d.d., Zagreb) kao Kreditor i tužitelj kao Korisnik kredita, zaključili su dana 21.07.2005. godine Ugovor o kreditu broj 781983 (u daljnjem tekstu Ugovor). Prema navedenom ugovoru tužitelju je odobren i isplaćen kredit u iznosu od 7.700,00 CHF. Odredba točke 7. / Naknade / u naprijed navedenom Ugovoru o kreditu:

7.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita:

Jednokratno 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita, minimalno kn 200,00 (kn dvjesto) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj.

7.2. Naknada za rizik nenaplate potraživanja:

Jednokratno 1,00% (slovima: jedanposto) od iznosa kredita, minimalno kn 300,00 (kn dvjesto) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj. – je ništetna.

O naprijed navedenoj odredbi Ugovora tužitelj i tuženik nisu pregovarali, niti je tužitelj kao korisnik kredita imao mogućnost utjecati na sadržaj sporne ugovorne odredbe. Radi se o unaprijed formuliranoj odredbi koja je uzrokovala neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik naplaćenu naknadu ne temelji na konkretnom trošku administriranja, osoblja ili materijala, radi čega isti i je - netransparentan trošak. Trošak obrade kredita, ako i postoji, ne smije pasti na teret potrošača, jer se banka temeljem čl. 1021. ZOO/05 naplaćuje kroz ugovorenu kamatu. Tuženik je tužitelju dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvi put kroz plaćanje naknade, a zatim kroz ugovorenu kamatu. Tuženik ima pravo na plasirani kredit naplatiti samo kamatu, a u kamati je sadržan i trošak i zarada tuženika, odnosno banke. Također i naknada za rizik nenaplate potraživanja je netransparentan trošak, a tuženik se osigurao od eventualne nenaplate instrumentima navedenim u točki 10. Ugovora (mjenica, ovršna izjava, zadužnica).

Dakle, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju kao potrošaču plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, već omogućuje tuženiku – banci, kao dominantnoj strani u ugovornom odnosu, dodatnu zaradu, mimo ugovorene kamate koja predstavlja cijenu kredita, koja odredba je upravo time prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, pa je zbog toga ništetna. Tužitelj upućuje na pravno shvaćanje sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanog 5. studenog 2020. (Zaključak pod točkom 8) prema kojem ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo, kao što je to bilo i u konkretnom slučaju. Ovo shvaćanje analogno se primjenjuje i na naknade za obradu kredita. O ništetnosti ugovornih odredbi kojima ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita svoj stav izrazio je Vrhovni sud i u svojoj odluci broj Rev-673/2023-3 od 13.02.2024.g. Da je ovakvo ugovaranje naknade za obradu kredita ništetno potvrdio je i sud EU u svojoj odluci u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020.g. koje su obvezujuće i za sudove u RH: U tom pogledu treba uzeti u obzir činjenicu da, kao što to proizlazi iz navoda suda koji je uputio zahtjev, u skladu sa Zakonom 2/2009, naknade ili troškovi prebačeni na

klijenta moraju odgovarati stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Iz toga slijedi da ugovorna odredba koja bi imala za učinak izuzimanje prodavatelja robe ili pružatelja usluga od obveze dokazivanja da su ti uvjeti ispunjeni u pogledu naknade za otvaranje može, pod uvjetom da to provjeri sud koji je uputio zahtjev s obzirom na sve odredbe ugovora, nepovoljno utjecati na pravni položaj potrošača i, slijedom toga, na njegovu štetu stvoriti znatniju neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere. S obzirom na prethodna razmatranja, na jedanaesto pitanje u predmetu C-224/19 valja odgovoriti tako da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

Osnovanost tužbenog zahtjeva s osnova utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o naplati naknade prilikom korištenja kredita proizlazi i iz recentne sudske prakse koju tužitelj dostavlja u spis.

Slijedom navedenog, tužitelj zahtijeva kao u tužbi tj:

"1. Utvrđuje se da je nišetna i bez pravnog učinka odredba točke 7. / Naknade / Ugovora o kreditu broj 781983 kojeg su dana 21.07.2005.g. zaključili tužitelj ŽELJKO KANCELJAK, OIB 52819903990, Vodovodna 19, Marija Gorica, kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika Volksbank d.d. Zagreb, Varšavska 9, kao kreditor, a koja glasi:

7.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita:

Jednokratno 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita, minimalno kn 200,00 (kn dvjesto) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj.

7.2. Naknada za rizik nenaplate potraživanja:

Jednokratno 1,00% (slovima: jedanposto) od iznosa kredita, minimalno kn 300,00 (kn dvjesto) naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj

2. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB 87939104217, Zagreb, Jurišićeva 4, da tužitelju ŽELJKU KANCELJAK, OIB 52819903990, Vodovodna 19, Marija Gorica, plati prouzročeni parnični trošak sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primjenjivala na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku 15 dana."

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnovu, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka. Uvodno, tuženik ističe kako ovu tužbu treba odbaciti zbog nedostatka pravnog interesa, a sve iz razloga što je tužitelj postavio samo deklaratorni zahtjev, bez da potražuje natrag nešto što je navodno naplaćeno pa iz navedenog proizlazi kako tužitelj i nema pravnog interesa za vođenje ovog postupka.

Tuženik ističe kako tužitelj ničim nije dokazao da je utužene naknade uistinu i platio niti je predložio bilo koji dokaz na navedenu okolnost. Pored takvog stanja stvari nema pravnog interesa tražiti utvrđenje spornih ugovornih odredbi ništetnim. To stoga što jedna od ugovornih strana dvostranoobveznog ugovora nema pravo tužbom (tužba na utvrđenje) tražiti da sud utvrdi ništetnom odredbu takvog ugovora kojom se toj ugovornoj strani nameće određena obveza, ako ona tu ugovornu obvezu nije ispunila, a druga ugovorna strana više nema pravo i mogućnost zahtijevati ispunjenje te ugovorne obveze. Pravni interes mora biti konkretan i stvaran. Mora postojati u trenutku utuženja te egzistirati sve do pravomoćnog okončanja sudskog postupka. U konkretnom slučaju, a zbog ranije navedenih razloga, interes tužitelja za utvrđenje sporne ugovorne odredbe ništetnom niti je konkretan niti stvaran. Nije postojao u trenutku utuženja, samim time neće egzistirati do pravomoćnog okončanja ovog postupka. S obzirom da prigovor nedostatka pravnog interesa predstavlja procesnopravni prigovor od kojeg ovisi dopuštenost tužbe, tuženik predlaže sudu pozivom na odredbu članka 187. stavka 2. ZPP-a, odbaciti predmetnu tužbu. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je tko je sklopio predmetni Ugovor o kreditu, ali ne i u koju svrhu. Slijedom navedenog, nije moguće utvrditi je li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem ZZP-a. Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevolumno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o ulaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite. Ovo osobito iz razloga što je u ovom predmetu riječ o nenamjenskom kreditu, dakle kreditu čiju namjenu ne znamo te tužitelj nije dokazao da je isti podignut u potrošačke svrhe. Stoga se poziva tužitelj na dostavu dokaza kojim dokazuje da su sredstva iz kredita potrošena u potrošačke potrebe

Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa

ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće: „Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dopijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 21.07.2005. potraživanje iz tužbe neminovno je obuhvaćeno zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i recentna presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijek zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“ „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“

Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je

time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivnopravnim propisima. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju nišetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju nišetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja nišetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje.

Slijedom navedenog nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti.

Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi. Ugovorna odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 84. ZZP)

Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti iz članka 81. ZZP-a, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja.

Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti:

- nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
- a koja neravnoteža mora biti značajna.

Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom.

Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Dodatno, tužitelj je potpisom predmetnog ugovora o kreditu u odredbi članka 11.2. Ugovora jasno potvrdio da mu je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, između ostalog, jasno bila iskazana naknada na koju je tužitelj svjesno pristao. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 84.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu. Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 74. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju.

Tuženik je navedenu zakonsku odredbu upravo člankom 7. Ugovora o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zadru, posl.br. GŽ-853/2021 od 8. prosinca 2022. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako i pristao na odredbu točke 5.3. navedenih Općih uvjeta prema kojima banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnica prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjana i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj PŽ-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi pozivana Opće uvjete, što je u ovom slučaju ispunjeno. Također, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Povrh navedenog, sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora.“

Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u.

U konkretnom slučaju radi se o proizvodu (kreditu) koji je tužitelju odobren od strane tuženika na njegov zahtjev. Dakle, tužitelj je zatražio kredit, isti mu je odobren uz predočavanje uvjeta koje je on svjesno prihvatio i nije tražio da se mijenjaju. Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivnopravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužitelju. Također, tuženik upućuje na činjenicu da visina naknade od 2,00% i 1,00 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju. Dakle, jasno je da je tuženik u potpunosti postupao sukladno propisima te ispoštovao sve obveze vezane uz predmetni ugovorni odnos. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Što se tiče razumljivosti, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o odredbama ugovora, ukoliko su mu neke od njih nejasne ili nerazumljive i eventualnim posljedicama koje one mogu imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora. Također, prethodno sklapanju Ugovora, tužitelj je od strane raspoloživih službenika tuženika u svakom momentu mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana uz odredbe ugovora koji sklapa. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu.

Ništetnost odredbe o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva. Pregledom predmetnog Ugovora moguće je zaključiti da su i po pitanju ove odredbe ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Tuženik ukazuje da tužitelj ni po pitanju ove odredbe nije tražio dodatno pojašnjenje niti dodatne informacije premda je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o odredbama ugovora, ukoliko su mu neke od njih nejasne ili nerazumljive i eventualnim posljedicama koje one mogu imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora. Slijedom navedenog, kako su u konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bile jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 84. ZZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZZP nije dopuštena. Ovdje tuženik ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije budući predmetna naknada nije naplaćena u korist banke, već osiguravajućem društvu na ime police osiguranja tužiteljevog kredita. U navedenoj odredbi je jasno navedeno na koji način i u koju svrhu se izračunava i naplaćuje naknada. Uzimajući u obzir da se i ovdje radi o jasnoj, lako uočljivoj i razumljivoj odredbi koja u sebi sadržava činidbu koja je lako odrediva nipošto nisu ispunjene pretpostavke da bi ta i takva odredba bila utvrđena ništetnom. Dodatno,

sporna odredba nije mogla prouzročiti značajnu neravnotežu na štetu tužitelja niti u korist banke jer ista naknada u korist banke nije niti plaćena. Također, nije bilo nesavjesnog postupanja od strane tuženike jer je tuženik u cijelosti postupao sukladno propisima i ustaljenoj poslovnoj praksi. Naime, sukladno odredbi članka 73. tada važećeg Zakona o bankama (NN 84/2002, 141/2006) banke su bile dužne, prije nego što bi zaključile bilo koji ugovor koji predstavlja osnovu za nastanak izloženosti banke kreditnom riziku, procijeniti dužnikovu kreditnu sposobnost te kvalitetu i vrijednost instrumenata osiguranja svojih tražbina. Iz navedenog jasno proizlazi kako je tuženik uzimajući u obzir sve okolnosti tužiteljeve kreditne sposobnosti procijenio kako je bilo nužno osigurati kredit kod osiguravajuće kuće. S navedenim je i sam tužitelj bio upoznat, obzirom da je tuženik sukladno odredbi članka 173. prethodno navedenog zakona bio dužan objaviti u svojim poslovnim prostorima, između ostalog, i instrumente osiguranja otplate kredita kao i drugih uvjeta koje postavlja banka. Stoga se tužitelj ne može pozivati na ništetnost navedene odredbe ugovora pozivajući se da mu ista nije bila jasna niti određena. U prilog navedenom stajalištu govori i nedavno objavljena presuda Županijskog suda u Zagrebu, posl.br. GŽ-4146/2023 od 26. ožujka 2024. godine iz koje je jasno vidljivo kako nema pravne osnovanosti za utvrđenje navedene odredbe ništetnom iz svih prethodnih razloga navedenih u ovom odgovoru na tužbu.

Slijedom naprijed navedenoga tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 21. srpnja 2005. godine, brojne presude koje je tužitelj dostavio nisu posebice navođene kao neodlučne, preslušao tužitelja, uvid u Opće uvjete poslovanja s građanima, a mišljenja te stručne članke koje je dostavio tuženik sud nije posebice ocjenjivao jer ne predstavljaju ispravu.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nije prijeporno da su parnične stranke sklopile ugovor o kreditu 21. srpnja 2005. na 7.700,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po tuženikovom kupovnom tečaju na dan isplate, koji kredit je nenamjenski s rokom otplate od 60 mjeseci, te je ugovoreno i plaćanje naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno 2% od iznosa kredita, minimalno 200,00 kn kao i naknada za rizik nenaplate tražbine, jednokratno u visini 1% od iznosa kredita, minimalno 300,00 kn i naplaćuju se prilikom puštanja kredita u tečaj.

6. Ovdje treba primijeniti odredbe čl.81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača, (NN 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora.

7. Glede ništenosti ugovorne odredbe čl. 7.1. i 2, pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV-308/2020 od 5. studenog 2020. godine jest da je ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl.49. Zakona o zaštiti

potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo a presudom Europskog suda za ljudska prava u spojenim predmetima C-229/19 i C-289/19 je utvrđeno da odredbe Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da odredba sadržana u aleatornom ugovoru sklopljenom između prodavatelja robe i pružatelja usluga i potrošača, kao što se to ugovori o leasingu dionica, mora smatrati nepoštenom ako se s obzirom na okolnosti sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir datum njegova sklapanja tom odredbom može tijekom njegova ispunjavanja prouzročiti znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka, i to čak i u slučaju ako bi ta neravnoteža nastupila samo ako bi se ostvarile određene okolnosti ili ako bi navedena odredba u drugim okolnostima mogla čak koristiti potrošaču te u tim okolnostima je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri je li odredba kojom se unaprijed utvrđuje prednost koju prodavatelj robe ili pružatelj usluga ostvaruje u slučaju prijevremenog raskida ugovora o kreditu mogla prouzročiti takvu neravnotežu od trenutka sklapanja navedenog ugovora, uzimajući u obzir okolnosti sklapanja ugovora, kao i da odredbe ove Direktive treba tumačiti na način da se prodavatelj robe ili pružatelj usluga, koji je kao prodavatelj potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koju je nacionalni sud, kada se ugovor može održati na snazi bez te ugovorne odredbe proglasio nepoštenom i posljedično ništetnom ne može pozivati na zakonsku naknadu štete predviđenu dispozitivnom odredbom nacionalnog prava koja bi bila primjenjiva da ne postoji navedena ugovorna odredba. Tako i Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-323/22 od 13. srpnja 2023. godine, kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-634/2024 i Rev-1420/2024. Također presudom Suda EU od 23. travnja 2026. broj C-744/24 je utvrđeno stajalište da se u ukupni iznos kredita ni iznos povlačenja kredita ne može uključiti ni jedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju tog ugovora o kreditu poput administrativnih troškova i naknada bilo koje vrste koje potrošač mora platiti.

8. Po ocjeni ovoga suda isto stajalište vrijedi i za ugovornu odredbu o naknadi za sklapanje tj isplatu kredita, kao i za naknadu za rizik nenaplate tražbine, prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da s njim tuženik nije pregovarao o ovim naknadama, već je dobio unaprijed pripremljen ugovor s tuženikove strane, uzevši u obzir njegovo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora tj. završio završena srednja stručna sprema i bio je zaposlen kao mesar u trgovačkom društvu te je tako utvrđeno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor, što i nije prijeporno te se o njemu nije pregovaralo posebice o ovoj ugovornoj odredbi o naknadama te tužitelju te odredbe nisu bile ni protumačene, niti je mogao utjecati na njih.

9. Odredbom čl. 13. Zakona o obveznim odnosima (NN 55/91-88/01) je propisano da je zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Čl.18, st. 3. istog Zakona je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan se suzdržati od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika, u ostvarivanju svog prava.

10. U odnosu na čl. 7.1. i 2. ugovora o kreditu tj. o naknadi za sklapanje tj. isplatu samog kredita i za nenaplatu tražbine, sud ocjenjuje da je i ova ugovorna odredba ništava, budući se o njoj nije pregovaralo te je suprotna navedenim

načelima obveznoga prava, zbog čega tužitelj nije ni mogao utjecati na sadržaj ove ugovorne odredbe niti njenu visinu, sve prihvaćajući njegov iskaz kao životan i uvjerljiv zbog prethodno obrazloženih razloga, a to primjenom odredbe čl.87.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl. 103, st. 1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl. 104, st. 1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl. 105, st. 2. istog Zakona ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena naknada nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl. 105, st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl. 105, st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništavost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl. 107, st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja jer je sklopljen 21. srpnja 2005. godine na 60 mjeseci, a tužitelj iskazuje prihvatljivo da ga je otplatio redovito, što tuženik ni ne poriče te je to sud ocijenio neprijepornom činjenicom, jer uzrok ništavosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača. Budući je zakonski pojam ništavost, sud ga je rabio i u izrjeci presude.

11. Slijedom toga je sud i prihvatio tužbeni zahtjev iz točke 1.

12. Prigovor zastare u odnosu na ovu naknadu nije osnovan primjenom odredbe čl. 110. Zakona o obveznim odnosima, jer se pravo na isticanje ništavosti ne gasi.

Isto tako, nije osnovan ni prigovor nedostatka pravnog interesa primjenom odredbe čl. 109, st. 1. istog Zakona, a tužitelj jest vlastan u posebnoj parnici ostvarivati povrat stečenog bez osnove. Što se tiče tuženikova navoda da tužitelj nije dokazao plaćanje ovih naknada, isti sud ocjenjuje neosnovanim, budući je ugovoreno da će biti naplaćene prilikom puštanja kredita u tečaj, a općepoznato je da ni jedna banka ne isplaćuje kredit prije nego li naplati sve ugovorene naknade te je tuženik bio dužan dokazati suprotno, što nije učinio.

13. S obzirom na tužiteljevo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora kako je prethodno obrazloženo te da mu je kredit trebao radi obnove vlastite kuće za osobne potrebe, a i sam kredit je ugovoren kao nenamjenski, sud ocjenjuje da je tužitelj u to vrijeme bio potrošač, po odredbi čl. 3, st. 1. toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, a tuženik nije dokazao drugačije premda je na njemu dokazni teret.

14. Zatezne kamate na trošak parničnog postupka su dosuđene po stopi propisanoj odredbom čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23), uz uvećanje od tri postotna boda jer nije riječ o trgovačkom ugovoru, a teku po odredbi čl.151.st.3. Zakona o parničnom postupku.

Poslovni broj: P-919/2026-9

16. Na osnovi odredbe čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku , primjenom tbr 7, 8. i 9. OT je sud tužitelju dosudio trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu i podnesak 30.30 2026. te ročišta 17.9. 2026. godine po 200,00 eura svaki uz PDV od 150,00 eura, sudsku pristojbu na tužbu 26,55 eura i presudu 110,00 eura, što je ukupno 886,55 eura.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

opunomoćeniku tužitelja
opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-cf6b2**

Kontrolni broj: **0e5ae-7f186-37ac4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.